

Sygn.akt IV U 600/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2021r.

Sąd Okręgowy w Rybniku Wydział IV

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Iwona Nowak

Protokolant: Starszy sekretarz sądowy Wioleta Potrząsaj

przy udziale ./.

po rozpoznaniu w dniu 30 listopada 2021r. w Rybniku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania I. J. (J.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

o podleganie właściwemu ustawodawstwu

na skutek odwołania I. J. (J.)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

z dnia 1 lipca 2021 r. Znak (...) - (...)

oddala odwołanie

Sędzia:

Sygn. akt IV U 600/21

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 01.07.2021r. organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. stwierdził, iż do ubezpieczonego I. J. (J.) od dnia 01.11.2017r. do 31.10.2018r. z tytułu prowadzonej działalności zastosowanie ma ustawodawstwo polskie.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż z przeprowadzonego postępowania z właściwą niemiecką instytucją ubezpieczeniową wynika, że zatrudnienie ubezpieczonego na terenie Niemiec miało charakter marginalny i w tej sytuacji zastosowanie powinno mieć ustawodawstwo polskie.

W odwołaniu od decyzji ubezpieczony domagał się jej zmiany przez stwierdzenie,

że od dnia 01.11.2017r. podlega ustawodawstwu niemieckiemu w zakresie ubezpieczeń społecznych lub uchylenia tej decyzji i przekazania sprawy organowi rentowemu do ponownego rozpoznania zarzucając jej naruszenie m.in.

przepisów prawa materialnego – art. 13 ust.3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29.04.2004r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie z przyczyn jak w zaskarżonej decyzji.

Rozpoznając sprawę Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony od dnia 23.04.2010r. prowadzi działalność gospodarczą z siedzibą w R..

Od 01.11.2017r. miał świadczyć pracę na rzecz niemieckiego pracodawcy M. S. w G.. Organ rentowy pismem z dnia 19.09.2018r. ustalił, że odwołujący podlega ustawodawstwu niemieckiemu od 01.11.2017r. do 31.10.2018r., o czym poinformował niemiecką instytucję ubezpieczeniową. W dniu 14.01.2020r. wpłynął wniosek ubezpieczonego o ustalenie właściwego ustawodawstwa na dalszy okres tj. od 01.11.2018r. Rozpoznając wniosek ubezpieczonego organ rentowy wszczął postępowanie wyjaśniające z niemiecką instytucją ubezpieczeniową która poinformowała, że zatrudnienie ubezpieczonego na terenie Niemiec miało charakter marginalny i w jej ocenie od początku powinno mieć zastosowanie ustawodawstwo polskie.

W okresie od 01.11.2017r. do 31.12.2017r. ubezpieczony z tytułu zatrudnienia na terenie Niemiec uzyskał dochód w wysokości 263 euro, w całym 2018r. 1061 euro, w 2019r. – 1103 euro, od stycznia do kwietnia 2020r. 374 euro. W roku 2017 dochód z pracy w Niemczech stanowił 0,35% ogólnego dochodu ubezpieczonego, w 2018r. – 0,3%, w 2019r. -1,4%.

Pismem z dnia 08.04.2021r. Oddział ZUS poinformował stronę niemiecką, że w okresie od 01.11.2017r. do 31.10.2018r., że wobec stanowiska niemieckiej instytucji ubezpieczeniowej, dla ubezpieczonego ustalono właściwość ustawodawstwa polskiego.

W dniu 01.7.2021r. organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję opisaną na wstępie.

Powyższe Sąd ustalił na podstawie akt organu rentowego.

Mając na uwadze powyższe ustalenia Sąd zważył, co następuje :

Odwołanie ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art.11 ust.3 lit a rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29.04.2004r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.Urz. UE nr L 166/1 z dnia 30.04.2004r.) osoba wykonująca w Państwie Członkowskim pracę najemną lub pracę na własny rachunek podlega ustawodawstwu tego Państwa Członkowskiego.

Stosownie do art.16 ust.1 i 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 osoba, która wykonuje pracę w dwóch lub więcej państwach członkowskich, informuje o tym instytucję wyznaczoną przez właściwą władzę państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania. Wyznaczona instytucja państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania niezwłocznie ustala ustawodawstwo mające zastosowanie do zainteresowanego, uwzględniając art.13 rozporządzenia nr 883/2004 oraz art.14 rozporządzenia nr 987/2009. Takie wstępne określenie mającego zastosowanie ustawodawstwa ma charakter tymczasowy. Instytucja ta informuje wyznaczone instytucje każdego państwa członkowskiego, w którym wykonywana jest praca, o swoim tymczasowym określeniu.

Zgodnie z art.13 ust.3 rozporządzenia nr 883/2004 osoba, która normalnie wykonuje pracę najemną i pracę na własny rachunek w różnych Państwach Członkowskich podlega ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, w którym wykonuje swą pracę najemną lub, jeżeli wykonuje taką pracę w dwóch lub w kilku Państwach Członkowskich, ustawodawstwu określoneemu zgodnie z przepisami.

Zasady obejmowania ubezpieczeniami społecznymi osób prowadzących pozarolniczą działalność regulują przepisy ustawy z dnia 13.10.1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tj. Dz.U. z 2013r., poz.1442 ze zm.).

W myśl art.6 ust.1 pkt 5 tej ustawy obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu

i rentowym podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność gospodarczą i zgodnie z art.13 pkt 4 ustawy, osoby te podlegają ubezpieczeniom – od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania jej wykonywanie, z wyłączeniem okresu, w którym działalność została zawieszona.

Ubezpieczony w toku niniejszego postępowania nie wykazał, iż faktycznie świadczył pracę najemną na terenie Niemiec na podstawie zawartej umowy o pracę z M. S..

Jednakże niezależnie od powyższego, zdaniem Sądu, brak byłoby podstaw do zastosowania w przypadku ubezpieczonego ustawodawstwa niemieckiego w sytuacji, gdy przewidziana zawartą przez ubezpieczonego umową o pracę z dnia 01.11.2017r. praca najemna miała charakter marginalny, a osiągnięte wynagrodzenie stanowiło zaledwie kilka procent ogólnego dochodu ubezpieczonego.

Analogiczna sytuacja miała miejsce już w latach 2013-2017, kiedy ubezpieczony zawarł umowę o pracę z firmą (...) s.r.o. na Słowacji. W tej sprawie zapadły prawomocne wyroki Sądu Okręgowego i Sądu Apelacyjnego.

W takiej sytuacji, gdy jednocześnie bezspornym jest, że ubezpieczony w okresie

od dnia 23.4.2010r. prowadził działalność gospodarczą na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, to jak słusznie stwierdził organ rentowy w zaskarżonej decyzji, w świetle uregulowań prawnych cytowanych na wstępie rozważań, do ubezpieczonego z tytułu prowadzenia tej działalności będzie miało zastosowanie ustawodawstwo polskie.

Zajmując takie stanowisko, kierując się powołanymi wcześniej przepisami rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) oraz ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w związku z art.15 zzs(1) ust.1 pkt.3 ustawy z dnia 02.03.2020r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID – 19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz.U. z 2020r. poz.374), Sąd z mocy art. 477¹⁴§ 1 k.p.c. oddalił odwołanie jako bezzasadne.

Sędzia